

N:o 32.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 april 1902.

— — — — — Andra Kammaren den 12 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändring af 15 § i förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871.

(Laguskottets utlåtande n:o 27.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag hafva enskilda motionärer väckt förslag om sådan ändring af 15 § i förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871, att gift qvinna skulle uttryckligen tillerkännas valbarhet såsom ledamot af fattigvårdsstyrelse.

Till stöd för denna sin framställning hafva motionärerna anført bland annat: År 1889 hade genomförts den ändringen i 15 § af förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871, att äfven »qvinnor» förklarades vara valbara till ledamöter i fattigvårdsstyrelse i stad och sådan styrelse på landet, som ej utgjordes af kommunalnämnd. Författningen och de förhandlingar, som föregingo densamma, angåfve ej, att dervid undantag skulle vara gjordt för gifta qvinnor.

Understundom hade därför också inträffat, att gift qvinna invalts i fattigvårdsstyrelse. Men i allmänhet hade den svenska lagstiftningens oklara innehåll rörande gift qvinnas rättsliga ställning föranledt, att man, i brist på ett uttryckligt stadgande, ej tilltrött sig att kunna tillerkänna henne valbarhet.

Angelägenheten af att använda qvinnor i fattigvårdens tjänst hade på senare tider blifvit allt mer inseedd. Och lika erkänt vore, att fördelarne deraf ej kunde fullt vinnas, så länge just gifta qvinnor med sina mången gång rika erfarenheter vore utestängda från att komma i fråga. Det hade också särskildt i städerna ofta framstått såsom en stor olägenhet att ej kunna i fattigvårdsstyrelse invälja gifta qvinnor, hvilka man ansett särskildt lämpa sig dertill.

Såsom af motionärerna anförts, har det genom förordningen den 22 mars 1889 meddelade stadgandet om qvinnas valbarhet till ledamot i fattigvårdsstyrelse i allmänhet tolkats så, att dylik behörighet tillkommer endast enkor eller myndiga, ogifta qvinnor. En motsvarande tolkning har gjort sig gällande i fråga om de samtidigt meddelade bestämmelserna angående qvinnas valbarhet till ledamot i Stockholms stads fattigvårdsnämnd samt i kyrkoråd och skolråd, liksom ock den administrativa författning, som föreskrifver inrättandet af särskilda fattigvårdsstyrelser i Stockholms stads olika territoriella församlingar, i anledning af 1889 års lagstiftning tolkats i öfverensstämmelse med densamma.

Jemväl Riksdagen anser önskvärdt och lämpligt, att gifta qvinnor må kunna väljas till ledamöter af fattigvårdsstyrelse, samt att, till undanrödjande af hvarje tvekan härom, uttryckligt stadgande i sådant hänseende måtte meddelas. Af dylik lagändring torde blifva en följd, att förenämnda administrativa författning beträffande fattigvården i Stockholm skulle komma att tolkas i enlighet härmed. Ifrågasätts kan emellertid, huruvida ej följdriktigheten påkallar, att i sammanhang med den af motionärerna väckta frågan äfven tages under öfvervägande angelägenheten att bereda gift qvinna uttrycklig valbarhet till Stockholms fattigvårdsnämnd samt till kyrkoråd och skolråd.

Under åberopande af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring af gällande lagstiftning om qvinnas valbarhet till ledamot i fattigvårdsstyrelse, att dylik befogenhet otvetydigt må tillkomma äfven gift qvinna.

Stockholm den 12 april 1902.

Med undersätlig vörndnad.